

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org

*Missziós
üzenetek*

2018
II.-IV. negyedév

— II. negyedév —

1. szombat, 2018. április 7.

„Kérek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában. Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.” (2Tim 4,1-2)

Ezek a közvetlen és meleg szavak rávilágítanak Krisztus követőinek a jogaira és kötelezettségeire. Az Igét fogja hirdetni, nem pedig az emberek gondolatait és hagyományait; nem izgalmakat keltő, fantáziát megmozgató meséket. Nem önmagát emeli ki, hanem Isten szolgálaként Őt és az Ő Szavát magasztalja.

Isten szolgáljának ismernie kell az üzenetet, amelyet hirdet, de az időt is, amelyben él. Időnk nagy felkészülést és Isten Igéjének jó ismeretét igényeli.

Gondoljunk Jeremiás prófétára, akinek a babiloni rabságról kellett prófétálnia. Mivel az isteni üzenetet hirdette, tömlöcbe vetették. A börtönből így imádkozott Istenhez: „Azért azt mondom: Nem emlékezem róla, sem az ő nevében többé nem szólok; de mintha égő tűz volna szívemben, az én csontjaimba rekesztetve, és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem.” (Jer 20,9)

Ne panaszkodjunk az eredménytelenségre. Ne várjuk, hogy az emberek megdicséressék, jóváhagyják a munkánkat. Ne kínlódjunk azzal, hogy elnyerjük a tetszésüket. Ez soha se fog sikerülni. De ha eredménytelenséget, csalódást tapasztalunk is, folytassuk a munkánkat és figyelmeztessük a világot Krisztus közeli, dicsőségben és hata-

lomban történő eljövételére. Isten meg fogja áldani az őszinte lelkek megmentéséért tett fáradozásainkat.

2. szombat, 2018. április 14.

„Emeljétek fel szemeiteket, és nézzétek azokat, akik északról jönnek! Hol van a nyáj, amely néked adatott, a te dicsőségednek juhnyája?” (Jer 13,20-21)

Jeremiás próféta a figyelmet Krisztus újbóli eljövételére tereli. Szemléljük csak a megváltottak sokaságának lelkületét. Látjuk a családokat, akik egymás után haladnak az Úrral való találkozás felé. A szülők a gyermekeikkel belépnek örök otthonukba.

Ismerjük az éneket: „Örülsz annak, hogy itt lehetsz az Úr földi házában”, és örülsz annak, hogy szeret az Isten. Elégedetten ülünk az Isten házában, de talán éppen egyedül ülünk, a nyájunk nélkül: a gyerekek, a feleség, a férj nélkül? Boldogok vagyunk? Anya, hol van a te fiad? Fiú, hol van az édesapád? Mindenkit meg fognak kérdezni, akik egyedül lép be Isten országába.

Ismerjük a kötelességünket az embertársaink és a kedveseink üdvösségét illetően. Ezért naponta kell imádkoznunk a családtagjainkért.

Isten meghallja imáinkat. És ha nem is hallgatja meg azonnal, türelmesen fogunk várni a válaszára. Meg fogjuk látni imáink gyümölcsét, ha nem azonnal, de Isten országában minden bizonyal.

Segítsen Isten és támogassa erőfeszítéseinket, és koronázza meg a szomszédjaink és különösen a saját otthonunk üdvösségéért végzett munkánkat!

3. szombat, 2018. április 21.

„Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre.” (Lukács 15,7)

Csak az igazi pásztor tudja, mennyit ér a nyája. Készen áll arra, hogy feláldozza magát, amikor a nyája veszélybe van, vagy eltévelyeg.

Világunk eltévedt a gonoszság útvesztőjében. Krisztus elhagyta a menny dicsőségét és eljött, hogy megmentse a világunkat. A történelem során üdvözült milliók között most minket is megmentett.

Az Erie-tón, amelyből a víz a Niagara-vízesésén át az Ontario-tóba ömlik, egyszer egy éjszaka egy utasszállító hajó szelte a vizet. Hirtelen, az éjszaka kellős közepén, szörnyű vihar kerekedett, ami itt gyakran előfordul. Az utasok visszavonultak a kabinjaikba. A hajó dióhéjként hanykolódott a felbőszült tavon. Sokan tengeri betegséget kaptak. Az egyik utas, egy nemes szívű férfi, elsőként rohant be a kabinjába. Az éjszaka közepén azonban emberek kiáltozásaira és egy fuldokló segélykiáltásaira lett figyelmes. De ki fog felmenni a dühöngő hullámtoktól mosott fedélzetre? Ez a férfi azonban, akit annyira gyötört a tengeri betegség és a hányás, hogy alig tudott megmozdulni az ágyban, összeszedte utolsó erejét, felkelt az ágyból, és lámpáját a kabin kis ablakához tartotta, azt remélve, hogy legalább egy kicsit megvilágítja a tó felszínét és segíteni tud vele a mentőknek, hogy megtalálják a fuldoklót és odadobva neki a kötelet, megmentik.

Amikor megvirradt és a tó is lecsendesedett, ez az ember az első között ment fel a fedélzetre. Amikor meglátott egy tengerészt, megkérdezte, hogy mi történt a tegnapi estei fuldoklóval. A tengerész elmondta neki, hogy az egyik utasnak köszönhetően, aki a lámpájával megvilágította a tó felszínét, éppen a hajó azon oldalán, ahol a fuldokló volt, sikerült őt megmenteni. Fél óras nyomozás után kiderítették, hogy e nemes lelkű férfi lámpája világította meg a tó felszínét.

Fénylik-e a világosságtok az élet sötét helyein, ahol még sok fuldokló és szenvedő van?

4. szombat, 2018. április 28.

„Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szeméinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét...”

Isten Lelke kísérté az Úr Jézust az Ő fáradságos életében. Ellátta Őt erővel, emberek iránti szeretettel és öntözte az általa elvetett magot.

Az igazság magvát hintve az emberek szívébe, Jézus meghívta a szelídeket, bekötözte a sebzett szívűek sebeit, szabadon engedte a bűn rabjait, a szenvedélyek rabjait pedig megszabadította.

Közülünk sokan átéltek ilyen tapasztalatokat. De hányan vannak még körülöttünk, férfiak és nők, akik a szenvedélyek rabjai? Hányan vannak olyanok, akik szintén örülnének a szabadulásnak, amelyet mi élvezünk?

Árasszon el bennünket Istennek Szent Lelke, hogy ereje és tüze által olyan dolgokat végezhessünk, mint Jézus, és a bűn rabjainak szabadulást hirdethessünk Krisztusban.

5. szombat, 2018. május 5.

„És mikor közeledett, látván a várost, síra azon, mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amik néked a te békességre valók! de most elrejtettek a te szemeid elől.” (Lukács 19,41-42)

Az Olajfák-hegyéről visszatérőben, sok nép kíséretében, Jézus Jeruzsálem felé tartott. Ilyen kiáltások hallatszottak: „Áldott, aki jó az Úr nevében”. A kíváncsiság elérte csúcspontját, amikor Jézus felemelte a tekintetét és Jeruzsálemet szemlélve sírni kezdett. Micsoda látvány! Az Isten Fia könnyezik. Aki örömteljesen élhetett volna - szenvedett.

Mindnyájan tudjuk, miért sírt Jézus. Nem önmaga vagy a rá váró szenvedés miatt sírt. Nem önmagára gondolt. A várost szemlélte és miatta sírt. Jeruzsálem közkedvelt város volt. Benne volt Istennek temploma, a héber kultúra középpontja. Királyok, próféták éltek benne, és Jézus is, aki világosságként érkezett hozzájuk. Jeruzsálem azonban megvetette az előnyöket. Most nem ismerte fel Isten látogatásának boldog idejét. A prófétákat kicsúfolta, megölte; Isten templomát rablók barlangjává tette. Az istentiszteletet formasággá változtatta. Jézus az övéi közé jött s az övéi nem fogadták be őt. Ezért ment tönkre Jeruzsálem dicsősége. Pogányok kezébe jutott. Idegenek irányították. Isten haragjának súlyos ítéletét kellett elszednie. Az elveszett emberiség iránti szeretet szintén könnyeket csalt Jézus szemébe.

Egyre komolyabb időkben élünk. Némely keresztényi egyházak a hagyományokat dicsőítik; de itt van még a materializmus, a hitet-

lenség, az Isten iránti lázadás is. Hogyan lehet mindezt nyugodtan szemlélni?

6. szombat, 2018. május 12.

„Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok lesztek-e ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor? Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.” (1Thess 2,19-20)

Pál apostol e szavakat a thesszaloniki gyülekezethez intézte, akiért sokat fáradozott és nagy erőfeszítéseket tett. Ő maga vitte el hozzájuk az evangélium igazságát.

A 8. versben Pál apostol ezt írta: „Felbuzdulva irántatok, készek valánk közleni veletek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a mi magunk lelkét is, mivelhogy szereteteinkké lettetek nekünk.” Megszerettük-e már az embertársainkat, akik még nem ismerték meg az evangélium igazságát? Vajon tudunk-e időt szentelni azok számára, akiknek szükségük van az üdvösség üzenetére? Az apostolok önmagukat, még az életüket is készek voltak feláldozni, csakhogy megmentsék embertársaikat.

Hogyan tudta Pál apostol elmondani és megtenni azt, amit vártak tőle? Mi készítette rá? A Krisztus iránti szeretet, amelyet Krisztus minden tanítványa megtapasztalt a saját életében. A szeretet készítette őket, hogy éjt nappallá téve dolgozzanak e szent munkában.

Ugyanez a szeretet késztesen minket is a munkára, amely a leg-szentebb és legértékesebb munka a Földön.

Minden elmúlik és minden el lesz feledve; csak az üdvözültek maradnak meg az örökkévalóságon át.

Szenteljük magunkat teljes szívvel és lélekkel ennek a munkának!

7. szombat, 2018. május 19.

„Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap múlva megtaláloed azt.” (Préd 11,1)

Különös kép ez: a víz színére vetni a kenyeret; és az utasítás is különös. Mi azonban ismerjük a víz jelképét, amely a Földön élő embereket jelöli, azokat, akik éheznek a mennyből származó „élet kenyerét”.

Az egyik gyülekezetben van egy igen szerény testvérnő, aki minden alkalommal lámpalázás. Mindig is tudta, hogy Jézusnak e szavai hozzá is szólnak. Fogott hát egyszer néhány brosúrát és bement a városba, hogy „bevesse”. Bement az első tömbházba és betette az első traktatust az első postaládába. Utána a többit is, majd elhagyta az épületet.

Néhány hónappal később egy kedves, közismert személy, a gyülekezet keresztelendői között állt, és velük együtt készült a keresztelésre. Elmesélte, hogy egyszer egy brosúrát talált a postaládájában. Rajta megtalálta a városban levő gyülekezet címét. Levelet küldött a megadott címre, amelyben egy Bibliát kért. Megkapta a Bibliát és elkezdte olvasni majd eldöntötte, hogy Isten gyermeke akar lenni. Így tudták meg mindnyájan, hogy ez a szerény testvérnő a „kenyeret a víz színére” vetette. Attól kezdődően már nem is volt többé szégyellős és félénk. Buzgón és felszabadultan dolgozott Istenért. Szorgalmasan vetette az élet kenyerét azon éhező szívek felé, akikkel naponta találkozott.

És te? Te nem kaptál Istentől az élet kenyeréből, hogy azt megoszsd másokkal?

8. szombat, 2018. május 26.

„Szabadítsd meg azokat, akik a halálra vitetnek, és akik a megöletésre tántorognak, tartóztasd meg! Ha azt mondanád: íme, nem tudtuk ezt; nemde, aki vizsgálja az elméket, ő érti, és aki őrzi a te lelkedet, ő tudja? És kinek-kinek az ő cselekedetei szerint fizet.” (Péld 24,11-12)

Azon a napon, amikor a sátánt korlátozták más világok látogatásában, amikor ennek a bolygónak a foglyává vált, egyben a „világ fejedelme” lett. Minden hatalmat elvett Ádámtól, s az apostol ezt mondja: „akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett”. A sátán foglyul ejtette a világunkat. Elfogta az embereket és lassan a pokol, az örök veszedelem felé vezet. Sokakat megkötözött a bűn és a hibák láncával. Isten kegyelme által megszabadultunk a bilincsektől. Krisztus nevében valaki megszólított minket, és bemutatta nekünk a megváltó Jézus Krisztust. Krisztus volt az, aki megszabadított minket a láncoktól.

Amikor egyik testvérünket megkérdezték, hogy hogyan képes kilométereket gyalogolni a göcsörtös, köves utakon, csakhogy Krisztusról beszéljen, kezét a szívére téve mondta: „Itt bent, valami arra kényszerít engem, hogy mindig az Isten szeretetéről beszéljek”.

Nem szólított-e meg titeket is ez az isteni szeretet? Mikor fogja lángra gyújtani a szívünket, hogy mindig Jézusért munkálkodjunk? Vagy tudatosan eloltjuk azt a közönyünkkel, a vonakodásunkkal vagy a féltékenységünkkel. Kérjünk hát az Úrtól bátorságot és határozottságot a veszendő lelkek üdvösségéért végzendő munkánkhoz!

9. szombat, 2018. június 2.

„Atyámfiai, én önmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna: De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam megett vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.” (Fil 3,13-14)

Pál apostol életére a fáradhatatlan, kitartó munkálkodás volt jellemző. Várostól városig, falutól faluig járt, hirdette a Krisztusról szóló üzenetet, megnyerte az embereket az evangélium számára, és újabb meg újabb gyülekezeteket alapított. Gondoskodott a gyülekezetekről, leveleket írt nekik, amelyben tanácsot adott a hívőknek az életükkel és a munkájukkal kapcsolatban. Időnként a szakmájában is dolgozott; de a mindennapi kötelezettségek közepette se vesztette szem elől a célt, hanem mindig a „Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára” tekintett.

Pál apostolt mennyei légkör vett körül. Ezt mások is észrevették. Az általa hirdetett igazságot a személyes életével támasztotta alá. Ez tette az igehirdetéseit erőteljessé és hatásossá.

Szívében a bűnösök iránti szeretet égett. E szeretet készítette őt arra, hogy minden erejét befektetve harcoljon az emberek üdvösségéért.

Ezt írta Titusznak: „Mindenben önmagadat adván példaképpül a jó cselekedetekben...” Máshol meg ezt a tanácsát olvassuk: „Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj...”

Hogy tudunk valakit meghívni az istentiszteletre, ha mi magunk nem jövünk el? Hogyan beszélhetünk Krisztus egyházáról, ha nem járunk az istentiszteletekre?

Adj példát a jó cselekedetekben. Az Úrnak buzgó, odaadó segítőtársakra van szüksége. Isten olyan tanúkat szeretne, akik értékelni tudják e nagyszerű művet és egyházat, amelyhez tartoznak.

10. szombat, 2018. június 9.

„Ha lágyan viseltesd magadat a nyomorúságnak idején: szűk a te erőd.” (Péld 24,10)

Mindazok, akik kétségbeesetten hajlanak arra gondolni, hogy az örök élethez vezető út kényelmetlen és nehéz, kezdenek segíteni másoknak. Az erőfeszítések és az imádkozás közepette majd azt fogják tapasztalni, hogy szívük megtelt szánalommal és szeretettel a szenvedők iránt. Ez az Isten Lelkének a munkája, amely Isten szeretetének a lángjával a szíveket lángra gyújtja, hogy másokért égjenek és világítsanak. Az ilyen emberek keresztényi élete bővelkedni fog a keresztényi valóságban, komolyságban és buzgóságban.

Emlékezzünk csak a Prófétaság Lelke által felhozott példára:

Egyik téli nap egy ember haladt a nagy hidegben és hóban. Az erőfeszítés, a hideg, az éhség majdnem kimerítette az erejét. Úgy tűnt, hogy nemsokára a halállal kell szembenéznie. Úgy döntött, hogy tesz még néhány erőfeszítést, amikor meghallotta, hogy tőle nem messzire valaki segítségért kiált. Abban a pillanatban felébredt benne az együttérzés, tett még néhány lépést és odament a szerencsétlenhez.

Megdörzsölte gyorsan a saját fagyos kezét és lábát, majd elkezdte dörzsölni az idegent.

Addig dörzsölgette a félig megfagyott embert, amíg vissza nem tért bele az élet; az érte tett erőfeszítések által így önmagán is segített.

Vállára emelte az embert és elcipelte a legközelebbi menedékházba, amelyben maga is menedéket talált a téltől és a fagyhaláltól.

A szenvedők sose felejtsek el, hogy tőlük súlyosabb helyzetben levő emberek is vannak.

A másoknak nyújtott segítség duplán megtérül.

Így tett Krisztus, mi is így teszünk, a Szentlélek ereje és Krisztus szeretetének hatalma által.

Az Úr segítsen nekünk, hogy minden bajban és nehézségben bátrak legyünk, ne lankadjunk a munkában, az emberiség megmentésének csodálatos szolgálatában. Ne csüggedjünk hát a bajokban, hogy el ne fogyjon az erőnk.

11. szombat, 2018. június 16.

„Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék. Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói; sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban.” (2Kor 6,3-4)

Isten azt tanácsolja nekünk, hogy adjunk okot a megbotránkozásra, hogy ne keverjük rossz hírbe az istenszolgálatunkat. Ellenkezőleg: Isten azt tanácsolja, hogy munkatársaiként önmagunkat adjuk példaként az istenszolgálatban.

Isten azt szeretné, hogy a lélekmentők egytől egyig megszentelt, becsületes, okos, szorgalmas, lendületes és taktikus emberek legyenek, hogy minden, amivel rendelkeznek, erőteljes hatással legyen a jóra.

Krisztus a maga szándékait a küldetésével hozta összhangba. A küldetésén a menny pecsétje volt. Mindent alárendelt annak a műnek, amelyért lejött a Földre.

Amikor az édesanyja a rabbik társaságában találta, így szólt hozzá: „Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Íme, atyád és én nagy bánattal kerestünk téged.” És Jézus mit válaszolt? „Mi dolog, hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-e, hogy nékem azokban kell foglalatossnak lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai?”

Ez a válasz az Ő életművének a kulcsa.

Az az odaszentaltság, odaadás és Isten szavának való engedelmesség, amelyet Jézus tanúsított, kell, hogy meglátszódjon ma a mi életünkben.

Krisztus értünk otthagyta a biztonság és békeség otthonát, a dicsőséget, amellyel az Atyánál rendelkezett még a világ megalapítása előtt. A világegyetem trónjának dicső helyéről belépett a magányba, könnyekkel kezdett el vetni és a vérével öntözte meg az igazság magját. Mindent megtett azért, hogy az embereknek örök életet adjon.

Vetünk. De hogyan? Mit is vetünk valójában? Vajon gabona vagy konkoly nő majd az elvetett magból? Vajon a munkánk dicséretet vagy feddést érdemel?

12. szombat, 2018. június 23.

„Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, akik haló félben vannak!”
(Jel 3,2)

A bűn miatt az egész világ ítélet alá került. „A bűn zsoldja a halál” – mondja Isten Szava. (Róma 6,23)

A bűn és a halál láncait csak Isten Fia téphette szét, az Úr Jézus Krisztus. Jézus meghalt és feltámadt, hogy széttépesse a halál láncait azoknál az embereknél, akik megengedték neki, hogy még az életükben széttépje a bűn láncait, amelyekkel a sátán megkötözte őket.

Mi, akik megszabadultunk a bűn láncától és remélhetjük a halál láncától való szabadulást Jézus Krisztus ígérete szerint, hogyan tudjuk nézni, hogy másokat még a bűn bilincsei fogva tartanak és a halál láncai várnak rájuk?

Legyünk Krisztus munkatársai, és segítsünk neki megszabadítani az embereket a bűn rabbilincseiből, amellyel a sátán fogva tartja őket, hogy a Megváltó dicső eljövetele az ő számukra is majd a haláltól való szabadulást jelentse, amelyben mi is reménykedünk.

A kis Nadica elvesztette az unokatestvérét, aki csak egy éves volt. Mivel nem igazán értette, hogy mi is történt a kis unokatestvérel, csendben szemlélte, ahogy a gyermeket a kis koporsóba helyezik.

Majd megszólalt: „Anyá, ő most olyan, mint egy baba a babaközben. Hadd aludjon ma az én babámmal együtt, holnap reggel meg majd mindkettőjüket felkeltem reggelizni.”

Így lesz azokkal is, akik a feltámadáskor majd felkelnek a sírjukból. Mily gyönyörű reménység, micsoda valóság és milyen jó hír ez, amit nekem és neked kell elvinnünk az embertársainkhoz.

Induljunk buzgalommal és Isten erejével, megerősítve a lelkileg gyenge embertársainkat, akik az isteni igazságnak meghalva lassan elhanyagolják az üdvösségüket. Isten nevében erősítsük meg mindazokat, akik lelkileg elcsüggedtek!

13. szombat, 2018. június 30.

„Mert íme, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket.” (Ésa 60,2. első része)

A bűn egyre nagyobb mértékben terjed különböző formákban. Különböző hamis gondolatok vezetnek az emberek elméjét, sőt néhány keresztényt is.

Az emberi elme minden félével foglalkozik, csak a megmentő Bibliai tanítással nem. Az emberek nem rendelkeznek valódi tudással Istenről. Sokan rájönnek azonban, hogy az életútjuk nem vezet a kiválasztott célhoz.

A Földünk egyre sötétebb, elzártabb hely, amelynek sötétjében ezrek és ezrek tévelyegnek.

Az emberek minden felé keresik a kiutat, a szabadulást. Sokan vágyakoznak legalább egy kis, irányadó világosságra.

De nincs elég világosságuk. A világosságnak az egész útjukat be kell világítania. Sok fényre van szükségük.

Íme, mit mondott Ésaías próféta a világ effajta állapotáról: „A békesség útját nem ismerik, és nincsen jogosság kerékvágásukban, ösvényeiket elgörbítik, aki azon jár, nem ismeri a békességet. Ezért van távol tőlünk az ítélet, és nem ér el minket az igazság, várunk világosságra, és íme, sötétség, és fényességre, és íme, homályban járunk! Tapogatjuk, mint vakok a falat, és tapogatunk, mint akiknek szemük nincs, megütközünk délben, mint alkonyatkor, és olyanok vagyunk, mint a halottak az egészségesek közt.” (Ésa 59,8-10)

Jézus erre így válaszolt:

„Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez.” (Ésa 60,1.,3.)

Ezt a felhívást Isten először is hozzánk intézi: „Kelj fel, világosodjál!” „Úgy fényljk a ti világosságtok!”

Sokan észre fogják venni a világosságot és eljönnek, hogy meggyújtsák a lámpásaikat. Az evangélium lángja így majd az egész földre kiterjed.

Jézus, helyről-helyre járt és ontotta az életadó sugarakat. Ezért ezt üzeni: „Kelj fel, világosodjál!”

— III. negyedév —

1. szombat, 2018. július 7.

„Mimódon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig prédikáló nélkül?” (Róm 10,14)

Krisztus utasítása az Őt követőkhöz, hogy hirdessék az evangéliumot minden embernek csak akkor lesz elvégezve, ha minden hívő, aki reménykedik Krisztus második eljövetelében, felkel és hirdeti az Igét. Krisztusnak nem sok olyan igehirdetője van, aki egész életét az evangélium hirdetésének szentelte. Ám a hívők és a lelkipásztorok közös erőfeszítéseinek köszönhetően lehetővé válik a krisztusi utasítás elvégzése.

A Prófétaág Lelke mondja: „A megváltott, bűntől megtisztított, s összes nemes képességeit Isten szolgálatára szentelő lélek mindent felülmúló kincs. Isten és a szent angyalok színe előtt örvend a menny minden egyes megváltott léleknek; ezt az örömet szent, győzelmi énekek visszhangozzák.” /SC, 129/

Csak Krisztus tudja megmenteni az embert a gonosztól, és szentelni őt a halhatatlan élet dicsőségére. Ezt a dicsőséges élményt az ember csak akkor tapasztalhatja meg, ha hittel befogadja Krisztust a szívébe. De hogyan fog hinni Benne az ember, ha nem hallott Róla? És hogyan fog hallani Róla, ha senki nem mondja el neki? A Krisztussal szerzett tapasztalatunk ilyen volt: hittel elfogadtuk Őt, amikor hallottunk Róla azoktól, akik beszéltek nekünk Krisztusról. A bűntől megmentett emberek nem teológiai iskolába jártak, ahol a lelkipásztorok tanulnak. Azért lesznek ott Isten országában, mert a teológiai iskolán kívül hallottak Krisztusról az Ő követőitől, akik beszéltek nekik Róla.

Isten Szentlelke indítson és bátorítson minket, hogy hirdessük Krisztust azoknak, akik hinni fognak benne, és a Krisztusba vetett hit által üdvözülni fognak.

2. szombat, 2018. július 14.

„Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által.”
(Róm10,17)

A világban történő szerencsétlenségek, igazságtalanságok és bűncselekmények Isten és az Ő üdvhozó Szava ismeretének a hiánya miatt vannak. Az embereknek hirdetve, Isten Szava megigazítja a bűnöst és megszenteli, miután Isten Szavát hittel befogadta a szívébe.

A keresztyén világban, az Istenbe vetett hit hiánya és az Igében található, megmentő isteni igazság nem ismerése a keresztyényeket kiegyenlíti a hitetlennel. Ezt a szomorú állapotot igyekszik Isten helyreállítani az Ő gyermekei által, akik ismerik az Ő Szavát és hiszik mindazt, ami abban megíratott.

Az üdvösséget és az Ő Szavát ingyen kaptuk tőle. A hitet is ingyen nyertük, amellyel elfogadjuk a felkínált üdvösséget és az Ő Szavát. Jézus meg ezt tanácsolta: „Ingyen vettétek, ingyen adjátok.” (Mát 10,8)

A Profétaság Lelke hozzáteszi: „A kötelesség ösvényétől távol, önző okokból keresett boldogság ingatag, mulandó, nem lehet számítani rá, tovaillel. S a lélek ott marad magánosságba borulva, szomorúsággal telt. Isten szolgálatában viszont öröm és meglegedés rejlik”. /SC, 126/

Erről az örömteljes tapasztalatról azok tudnak beszélni, akik boldogan dolgoznak Istenért és embertársaikért. Végezzük hűséggel az Úrtól ránk bízott munkát, felgyorsítva vele az Ő dicsőséges eljövételét, amelyben mindannyian reménykedünk, és amely után sok őszinte szív vágyakozik.

3. szombat, 2018. július 21.

„Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek? Amiképpen meg van írva: Mely szépek a békesség hirdetőknél lábai, akik jókat hirdetnek!” (Róm 10,15)

Ki fogja ma elmondani az embereknek, hogy Isten szereti őket, és hogy egyszülött Fiát adta az ő megváltásukért? Ki fogja elmondani

őszinte szívvel az embereknek, hogy Istenben megtalálhatják a lelki békét mindazok, akiket gyötörnek a bűneik és keserítik amúgy is rövid életüket? Vajon Istennek nincsenek a Földön megváltott, büntől megszabadított gyermekei, akiket népévé fogadott? Vajon nem fognak Isten gyermekei felkelni, „felsaruzni lábaikat a békesség evangéliumának készségével” és elindulni azokhoz, akik várják, hogy nekik is elmondja valaki, hogy a számukra is van Megváltó, aki megmenti az embereket a büntől és a haláltól, amely a bűn zsoldja? (Eféz 6,15)

Milyen szépek az Isten szemében azok, akik erejüket, kezüket, lábukat és szájukat szentelik a bűnösök szolgálatára, akik segítségért könyörögnek. Ez azok bizonyágtétele, akik a bűnösöknek „békességet és jót hirdetnek”.

Hogyan lehet kihagyni a lehetőséget, hogy ne vegyünk részt ebben a dicső előnyben? Megtagadjuk-e vajon a Szentlélek segítségét és együttműködését, Aki kész arra, hogy elvezessen minket e magaslatos munkához, és felbecsülhetetlen értékű tapasztalattal gazdagítson bennünket?

Adja Isten, hogy a fenti élmény a mi tapasztalatunkká váljon!

4. szombat, 2018. július 28.

„Mert azt mondja az írás: Valaki hisz ő benne, meg nem szégyenül.” (Róm 10,11)

A hit Isten ajándéka, amelyet Isten minden őszinte szívű és Ő utána vágyakozó embernek ad.

Hit által a lélek örvendezik Istenben, és hit által dicsőíti és magasztalja.

Hit által békül meg Istennel és nyer örök életet.

Hit által szenteli meg az ember szívét, ad neki bűnbocsánatot és méltóságot azok között, akik hit által megszentelődtek. (ApCsel 26,28)

Ez a hit „egyszer a szenteknek adott”. (Júdás 3)

Ilyen hittel a szívében senki sem fog szégyent vallani Krisztus dicső eljövele alkalmával. Jézus azonban megkérdezi: „Mindazáltal az embernek Fia mikor eljön, avagy talál-e hitet e földön?” (Lukács 18,8). Ezzel a hittel, amely szívbeli örömet jelent a számunkra, és megbékéltet minket Istennel, ezzel a hittel tartozunk az embertársainknak. Megvonjuk-e tőlük ezt az ajándékot, amelyet mi is ingyen

kaptunk Istentől? Ezt az isteni ajándékot vigyük el azokhoz, akik hálás szívvel és örömmel elfogadják. Sok ilyen embert fogunk találni magunk körül.

A Profétaság Lelke mondja: „Az a törekvés, hogy áldását másokkal közöljük, áldást hoz önmagunkra is. Istennek is ez volt a célja, amikor részt adott nekünk a megváltás tervének munkájában. Azt az előjogot adta nekünk, hogy az isteni természet részesei lehessünk; cserébe csak azt kívánja, hogy áldást árásszunk embertársainkra. Ez a legnagyobb megtiszteltetés és legnagyobb öröm, amit Isten az embernek adhatott. Azok jutnak legközelebb Teremtőjükhöz, akik ily módon részt vesznek a szeretet munkájában.” /SC, 79/

Segítsen nekünk Isten, hogy mindannyian olyanok lehessünk, mint a Teremtőnk, amikor hűséges munkatársaiként részt veszünk a megváltási tervében, amelyben elrendelte a mi dicső helyünket.

5. szombat, 2018. augusztus 4.

„Találkozték ez először a maga testvérével, Simonnal, és monda neki: Megtaláltuk a Messiást (ami megmagyarázva azt teszi: Krisztus).” (Ján 1,42)

Testvérem, van-e neked legközelebbid, valaki, akivel „először” megosztanád az üzenetet? Akivel évekig éltél vagy élsz közösségben, de még nem ismeri a Megváltót, a Messiást, Jézus Krisztust? Alig van néhány ember, akinek nincs rokona, testvére, aki teljesen egyedül van a nagyvilágban. De még ha nincsenek is kedveseink, akkor is bizonyára vannak legalább régi, gyermekkori barátaink, akikről tudjuk, hogy még élnek, és itt meg itt laknak. Mit tettünk eddig azért, hogy megtudják, Jézus Krisztus nekik is Megváltójuk? Hányszor beszélgettünk velük Krisztusról, akiben megtaláltuk a személyes Megváltónkat?

„Krisztus személyes szolgálatot vár el mindenkitől, akire a jelen igazság ismeretét bízta. Nem mindenki mehet külföldre hittérítőnek, de mindnyájan hittérítők, lélekmentők lehetnek családjukban és szomszédjaik körében. Számos módja van annak, hogy a gyülekezet tagjai átadják az üzenetet a körülöttük élőknek. Az az egyik legsikeresebb út, ha segítőkész, önzetlen keresztény életet élnek.” (9T, 30)

Vegyünk példát Andrásról, Péter testvéréről, és tegyünk úgy, ahogy ő cselekedett: mondjuk el testvérünknek, rokonunknak, hogy megta-

láltuk Jézus Krisztust, a Messiást, aki megmenti az embereket a bűntől, a rossztól, a haláltól. Isten majd megáldja az erőfeszítéseinket, és azt őszinte, üdvösségre vágyó lelkek megtéréseivel fogja megkoronázni.

6. szombat, 2018. augusztus 11.

„Jézus pedig monda néki: Én sem kárhoztalak: eredj el és többé ne vétkezzél!” (Ján 8,11)

Mária Magdolna megtapasztalta az üdvösséget a Krisztussal való boldog találkozáskor a jeruzsálemi templomban. Ez egy szomorú és szégyenteljes múltú nő volt, és minél elítélendőbb volt a múltja, annál dicséretesebb volt a megtérése. Őszinte megtéréését később szent és háládatos tettekkel bizonyította. Felkente Jézust az Ő halálára, elkísérte Őt a golgotai útján és neki jutott a megtiszteltetés, hogy elsőként találkozhatott a feltámadt Urával. (Mát 26,6-13; Márk 15,40.41; 16,9)

A Bizonyágtételekben azt olvassuk, a mennyei lények arra várnak, hogy együttműködjenek az emberi eszközökkel, hogy bemutathassák a világnak, mivé lehetnek az emberek és mit tehetnek befolyásuk által az veszendő bűnösök megmentése érdekében. Aki valóban megtért, abban Isten szeretete lakozik, és szívbeli örömét másokkal is igyekszik megosztani.

Mondjuk el nekik őszinte szívvel, hogy Krisztus kész megbocsátani a bűneiket, ha Hozzá jönnek. Keressük meg azokat, akik megbocsátásra és a gonosztól való szabadulásra várnak, ahogy Mária Magdolna is. Mutassuk be a bűnösöknek a hatalmas és kegyelmes Megváltót és Urat. Az Úr Jézus figyelemmel kíséri majd a törekvéseinket és megáldja erőfeszítéseinket.

7. szombat, 2018. augusztus 18.

„Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt? Jézus pedig ezt hallván, monda nekik: Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek.” (Mát 9,11., 13.)

Krisztus megváltói küldetésének a célja, hogy megmentse a bűnösöket. Menjünk el hát azokhoz, akik tudják, mily súlyos a bűneik terhe, mert bántja őket a lelkiismeret, nyugtalanítja a lelküket; és mondjuk el nekik, hogy van Megváltó, akit Jézus Krisztusnak hívnak, aki megbocsátja a bűnöket, és megtisztítja lelkünket a bűntől.

Ne vitatkozzunk Istenről és az Ő létezéséről azokkal, akik számára ez csak rossz vicc, Isten pedig a csúfolódás tárgya. Ilyenekkel mindig találkozni fogunk a munkánk során. Hagyjuk őket, inkább keressük azokat, akik a lelkük mélyén tudják, hogy bűnösök, és arra vágnak, hogy valaki leemelje róluk a bűnterhet, és biztosítsa számukra a bűntől való lelki szabadulást. Mondjuk el ezeknek, hogy Jézus Krisztusban ezt megtalálják, aki a Teremtőjük és a Megváltójuk. Meséljétek el nekik, hogyan szabadította meg Krisztus a ti lelketeket a bűntől, és ezért ma szabadok és boldogok vagytok. Az Isten Szavának igazsága által kísért tapasztalat gyógyírként hat a sebzett szívekre. „Mindenki, aki megtapasztalta Isten kegyelmét”, olvassuk a Jézushoz vezető út című könyvben, „kész áldozatot hozni másokért, hogy Krisztus halálának köszönhetően ők is részesülhessenek e mennyei ajándékban. Mindent meg fognak tenni a világ illetve az emberek életének helyreállítása érdekében. Ez a lelkület a valóban átalakult szív gyümölcse.”

Adja Isten, hogy a Krisztus általi üdvösséggel kapcsolatos tapasztalatunk megismétlődjön azon bűnösök életében, akikért Krisztus szintén meghalt, ahogy értünk is.

8. szombat, 2018. augusztus 25.

„De Jézus nem engedé meg néki, hanem monda néki: Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nékik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad.” (Márk 5,18-19)

Nincs köztünk, aki semmilyen lelki vagy testi rendellenességben vagy betegségben ne szenvedett volna. De a Krisztussal való szerencsés találkozásunk változtatott testi-lelki állapotunkon. Bár Krisztus hagyta, hogy továbbra is viseljük a testi bajok következményeit, hogy azok révén mellette maradjunk, lelki tehetetlenségünket és betegségünket azonban eltávolította tőlünk. Megszabadított minket a bűntől, amely minden testi-lelki tehetetlenség és betegség okozója.

Szabadságot adott nekünk arra, hogy ne vétkezzünk. Örömet adott és hálás emberekké tett minket. A bűntől megszabadítva a gyermekeivé tett bennünket, és megígérte, hamar eljön és elvisz minket a mennyeknek országába, ahol nincs bűn, betegség, szenvedés és halál.

Testileg-lelkileg meggyógyulva a bűn szörnyű következményeitől, induljunk haza a családunkhoz, mondjuk el a mieinknek, mit tett

velünk Krisztus és mily nagy kegyelemben részesített bennünket. Tapasztalatunk bátorítani fogja őket és keresni fogják Krisztust, hogy járhassanak Vele, ahogy Jézus idejében a meggyógyított is követni akarta Őt. Akik őszinték az ő szívében, követni fogják Krisztust, ahogy mi is elindultunk a követésére, amikor testi-lelki gyógyulást nyertünk.

9. szombat, 2018. szeptember 1.

„Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és tűréseidet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magokat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket... De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” (Jel 2,2., 4.)

Krisztus üdvözítő elvei sok oldalról érintik gyermekei életét. Meglátszódnak azok jó cselekedeteiben, a Krisztusért való tűrésükben, a bűnösök által cselekedett bűnök meg nem tűrésében; azok kerülésében, akik Krisztus apostolainak tartják magukat, holott nem azok. Isten eddig a pontig elégedett is az Ő gyermekivel.

A Megváltó azonban felrója nekik, hogy elhagyták az első szeretetüket. Mi az első szeretet? Miből áll? Ez az a szeretet, amellyel az apostolok fáradoztak az Úrért és embertársaikért. Mindnyájan tudjuk, hogy az apostolok és az első gyülekezet, az akkoriban jelentkező bajok és üldözések ellenére is, bátran és kitartóan tett bizonyosságot Krisztusról. Isten Szava ilyen jelentést ad: „És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról” (ApCsel 4,33). „Amazok annakokáért eloszolván, széjjeljártak, hirdetve az igét” (ApCsel 8,4).

Ez az első szeretet, amelyet Jézus nem lát a szívében annak teljes erejében és tüzeiben. Ez az embertársaink és Krisztus javát kereső szeretet, amely nem hagyja nyugton a hívőket addig, amíg meg nem mentik azokat a lelkeket, akikért Jézus meghalt a maga idejében.

10. szombat, 2018. szeptember 8.

„A Smirnabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Első és Utolsó, aki halott vala és él: Tudom a te dolgaidat és nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és azoknak káromkodását, akik azt mondják, hogy ők zsidók, és nem azok, hanem a

Sátán zsinagógája. Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját.” (Jel 2,8-10)

Az Első és az Utolsó, aki a mi Urunk és Megváltónk, aki értünk halott volt, de ugyancsak értünk feltámadt, és most bátorít minket, hogy dolgozzunk érte, ne lankadjunk, és ne féljünk a fáradtságtól vagy a szenvedéstől, amelyen Ő már átesett.

Ő ismeri minden gyülekezetének és minden gyermekének a problémáját. A mi gondjainkról is tud, és hogy szegények vagyunk cselekedetekben és jellemben, de ami földi lehetőségeink szerint sok mindenben gazdagok is lehetünk Ő előtte. Ismeri még az álkeresztények istenkáromlását, amelyet felénk irányítanak, akik féljük az Istent és szeretjük Őt. Ezért bátorít bennünket, hogy az Ő érte és az embertársainkért végzett munkánkban, akikért Krisztus meghalt és feltámadott, mindvégig kitartsunk. Tudja azt is, hogy a halál minden földi dolog végét jelenti a számunkra, az életünket is beleértve; de bátorít minket az ígéretével, hogy hamar eljön értünk és azokért, akik általunk ismerték meg és fogadták el Őt. Pontosán tudja, hogy a lelkekért dolgozni nehéz, de nemes feladat, amelyet a népe nem is tudna elvégezni az ő kegyelme és támogatása nélkül.

A Prófétság Lelke így szól: „A Krisztus kegyelmében való növekedésnek egyedüli útja az, hogy önzetlenül végezzük Krisztus ránk bízott munkáját, minden tőlünk telhetőt elkövetve, hogy megsegítsük azokat, akik támogatásunkra szorulnak.” /SC, 80/

Isten kegyelme fog kísérni minket a Krisztusért és a bűnösökért végzett munkánkban, amely során mi magunk is növekedni fogunk a Jézus Krisztusban, és már most Vele együtt örülünk az Ő eljöveteleinek, azon lelkek miatt is, akiket az Ő segítségével megmentettünk.

11. szombat, 2018. szeptember 15.

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, (...) tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mát 28,19-20)

A Prófétság Lelke mondja: „Krisztus egyháza Isten elrendelt eszköze az elveszett emberiség üdvözítésére. Küldetése, hogy az evangéliumot az egész világnak eljuttassa. Ez egyúttal minden egyes

keresztény kötelessége. Ki-ki igyekezzék alkalma és képessége szerint teljesíteni az Üdvözítő parancsát. Krisztusnak előttünk megnyilatkozott szeretete mindnyájunkat adósakká tesz azokkal szemben, akik Őt még nem ismerik.” /SC, 81/

Tartozunk – Istennek az Ő nagy szeretetéért, a Jézus Krisztusban adott ajándékáért, és tartozunk az embereknek. Mikor fogjuk letörleszteni az adósságunkat Isten és embertársaink felé? Holnap, amikor eljön a Megváltó? Vagy ma, amíg a bűnös emberiség között élünk?

Vegyük ki részünket e szent szolgálatból, és Isten is megteszi a maga részét: gyümölcsöt termünk lelkek formájában, akiket megtérít és üdvözít, még mielőtt eljön dicsőségben.

12. szombat, 2018. szeptember 22.

„És monda nékik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek.” (Márk 16,15)

Krisztus eljött a világunkra és itt meghalt minden bűnösért. Isten Szava azt mondja, hogy „mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül. Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által” (Róma 3,23-24).

A Prófétaság Lelke hozzáteszi: „Ne várjatok előbb rendkívüli alkalmakra, sem különös képességekre, hogy Isten ügyéért munkálkodhassatok. Ne aggódjatok azon, hogy mit gondol rólatok a világ. Ha életetek a hitetek tisztaságáról s becsületességéről tesz bizonyosságot, és mások meggyőződnek arról, hogy segíteni akartok rajtuk, akkor fáradozástok nem lesz hiábavaló.” /SC, 83/

Ilyen lelkülettel induljunk a világba és keressük meg azokat, akik őszintén szeretnének megismerkedni a Megváltójukkal. Ne várjunk a „különös alkalmakra”, és ne várjuk, hogy különös tehetséget kapjunk, hogy akkor induljunk a munkába, amellyel Jézus megbízott bennünket.

Van elég alkalmunk és tehetségünk ahhoz, hogy őszintén beszéljünk Krisztus szeretetéről és áldozatáról azoknak a lelkeknek, akik azt őszinte szívvel be is fogadják. Ilyen alkalmakat és képességeket adott a Megváltó az Ő első egyházának az apostolok idejében, és az több száz, több ezer olyan lelket nyert meg Krisztusnak, akik már várták ezt az Üzenetet. A későbbi évszázadok folyamán Krisztus követői hűséggel végezték a szolgálatukat, nekünk meg itt és most kell elvé-

geznünk a szolgálatunkat, mert itt és most ismertük meg az Urunkat és Megváltónkat.

Istennek Szent Lelke vezesse hát a munkánkat, hogy még sok őszinte lélek elfogadhassa az Úr Jézusról való bizonyágtételünket.

13. szombat, 2018. szeptember 29.

„Monda néki ismét másodszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki: Órizd az én juhaimat!” (Ján 21,16)

Jézus ezt az utolsó utasítást egy meghatározott személynek adta. Krisztus nyáját kell felkészítenie az örök életre. Péterhez szólva Jézus ezt a nyáj vezetésével hasonlította össze.

Ahogy a pásztor kivezeti a nyáját a legelőre, így tettek Jézus tanítványai is minden időkben azokkal, akiket Jézus a nyájhoz hasonlított. Tudjuk, hogy a Megváltó önmagát a Jó Pásztorhoz hasonlította, aki életét adja az ő juhaiért (Ján 10,11). János evangéliuma 10. fejezetének a 27. és 26. versében Jézus egyéb szavait is feljegyezték: „Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem.” „De ti nem hisztetek, (mondta Jézus a farizeusoknak), mert ti nem az én juhaim közül vagytok.”

Jézust még így nevezi az Ige: „lelkek pásztora és felvigyázója” (1Pét 2,25). És valóban életét adta a juhaiért. Minden emberért meghalt a kereszten, hogy mindenkinek alkalmat adjon az üdvösségre. „A békesség Istene... kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztoraát örök szövetség vére által, a mi Urunkat, Jézust”, hogy üdvösséget nyerhesse senek mindazok, akik úgy fogják Krisztust megismerni, mint Aki megmentette őket a bűntől és az örök haláltól. (Zsid 13,20)

Mi is Krisztus nyájának pásztoraai vagyunk, azon nyájának, amely a hitelenséggel, gonosszággal és szenvedéssel teli világban tévelyeg. Minket is megbízott a Megváltó, hogy legeltessük a bűn közepette szenvedő nyáját, amelynek viselnie kell az Isten Törvényének áthágásáért járó büntetést. Ezért is mondja a Megváltó: „Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, akik haló félben vannak!” (Jel. 3,2). A bűn büntetése a halál, a bűn viszont minden emberre kihatott, így a halál is. Végezzük el Megváltónk és lelkünk nagy Pásztorának utasítását, hogy legeltessük igazságban azokat, akik e nélkül bűneikben fognak meghalni.

— II. negyedév —

1. szombat, 2018. október 6.

„Jertek el, mert immár minden kész!” Lukács 14,17.

A hosszú, fehér asztal már készen áll, amelyhez majd a megváltottak leülnek az új Jeruzsálemben, mint az Üdvözítő kedves vendégei. Mindenkinnek meg van a saját helye. Mennybemenetele előtt Jézus megígérte, hogy fent majd helyet készít az üdvözültek számára, s ezt az ígértét már teljesítette. Jeruzsálem, amelyet nem emberi kézzel építettek, az Isten dicsőségével ragyog. Nem olyan anyagból készült, amelyből földünk legdrágább épületei épültek, hanem ahogy az meg van írva: drágakőből és „tükörfényes színaranyból” készült.

„Immár minden kész” a mennyben. Csak még a Földön nem. Még nem szóltunk mindenkinnek, hogy készüljön. Isten még sok drága lelket lát, akiket Jézus is az asztalnál szeretne látni. Őket nekünk kell meghívni; nekünk, akiket Jézus a követeiként küld hozzájuk. Ezzel az üzenettel küld minket Jézus hozzájuk: „Jertek el, mert immár minden kész!”. Ó, mily fontos üzenet ez.

Segítsen nekünk az Úr, hogy nagy lelkesedéssel és buzgalommal vigyük el hozzájuk.

2. szombat, 2018. október 13.

„És mindnyájan egyenlőképpen kezdék magukat mentetezni.” Lukács 14,18.

Mi engedelmeskedtünk Krisztus parancsának, hogy menjünk és hívjuk a vendégeket „a Barány menyegzőjének vacsorájára”.

Házról házra járunk, szívtől szívig és hirdetjük: „JERTEK EL, MERT IMMÁR MINDEN KÉSZ!”

Örömmel várjuk, hogy elfogadják a meghívást. De gyakran mi történik? Ugyanaz, ami a mi Urunk Jézus Krisztus példabeszédében is történt. Kifogásokat találnak. Így szólnak hozzánk: „Kérlek téged, ments ki engem”, s akkor mi szomorúak vagyunk. De a példabeszéd-beli küldöthöz hasonlóan, mi is mondjuk el Jézusnak. Mondjuk el Neki imában.

Intézzük Hozzá imánkat, mondjuk el Neki, mennyit gyalogoltunk, hogy meghívjuk azokat a személyeket, akik most nem akarják elfogadni a meghívást. Mondjuk el Neki, mennyire szomorúak vagyunk, hogy elutasították a nagy, mennyei vacsorára való meghívást, amelyet isteni Vendéglátóként nagy szeretettel készített az emberiség számára.

Nyissuk meg szívünket Jézus előtt és mondjunk el neki mindent; mindet, amit megtapasztaltunk, átéltünk mialatt meghívtuk az embereket „a Bárány menyegzőjének vacsorájára”.

Krisztus bátorítani és vigasztalni fog bennünket. Akkor majd elküld minket azokhoz is, akik örömmel fogadnak minket meg a hozzájuk intézett meghívást. Mi is örülni fogunk, amikor majd meglátjuk azokat, akiket velünk együtt fognak vendégül látni Isten országában.

És most imádkozzunk hittel meg azzal a reménnyel, hogy az Úr meghallgat minket és idejében segítséget küld nekünk a lélekmentésnek e magasztos és szent munkájában.

3. szombat, 2018. október 20.

„Eredj hamar a város utcáira és szorosaira, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide.” Lukács 14,21

Az üdvözlöttekről ezt tanítja Jézus: „Mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.” Nem akar mindenki Isten országába jutni. Isten pedig, az akarata ellenére senkit nem fog bekényszeríteni az Ő országába. De kitarja az ajtót mindazok előtt, akik be szeretnének jutni.

Isten azért mégis mindenkit meg akar hívni, hogy adjon nekik esélyt a legmegfelelőbb módon és a legjobb alkalommal, hogy eldönthessék, akarnak-e vagy nem akarnak üdvözülni. Ezért küld

bennünket hozzájuk. A mi kötelességünk meghívni őket. Azokhoz is elküld minket, akik a legjelentősebbek ebben a világban, és akik elhanyagoltak és megalázottak. Ne válogassuk az embereket. Az üdvösség üzenetének a legnagyobb palotákba, de még a legkisebb kunyhókba és pincelakásokba is el kell jutnia, ahol a szegény nyomorgók élnek. Nekik is el kell mondanunk: „Jertek el, mert immár minden kész.”

4. szombat, 2018. október 27.

„... kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljék az én házam.”
Lukács 14,23.

Jézus azt akarja, hogy háza tele legyen azokkal a vendégekkel, akik e földről érkeznek, és akik a hosszú fehér asztalánál ülnek majd az Ő örök birodalmában. Ó mily csodálatos és magasztos vágy ez a mi Megváltónk részéről! És vajon mi adtunk-e neki helyet a szívünkben? Megragadott-e már bennünket? Gondolkodunk-e róla? Ha nem gondolkodunk róla, akkor azt jelenti, hogy nem talált helyet a szívünkben. Nincs semmi jobb és boldogabb, mint hogy teljes szívünket átengedjük Krisztus vágyának. Ez az erő fog indítani bennünket, hogy kimenjünk „az utakhoz és a sövényekhez”, és meghívjuk az embereket a Bárány menyegzői vacsorájára.

Segítsen nekünk ebben az Úr és tölts be szívünket ezzel az üzenettel.

5. szombat, 2018. november 3.

„A szomjazó elé hozzatok vizet!” Ésa 21,14.

Az Úr atyai módon sajnálja a szomjazókat. Amikor Hágárnak el kellett hagynia Ábrahám pátriárka otthonát, fiával a karján indult el az úton, amelyről nem tudta, hogy hova vezet. Amikor már mélyen bent volt a sivatagban és az összes víztartalékát elfogyasztotta, letette a gyermekét és elfordult, hogy ne lássa annak szomjhalálát. Ebben az élettelen sivatagban hangos sírásba tört ki. Szívfacsaró volt a szerencsétlen anya sírása a sivatagban. Az emberek közül ezt senki nem hallhatta. De volt valaki, aki hallotta, és együtt érzett a szomjazóval. Ő volt az, aki Ésaías prófétán keresztül üzent: „A nyomorultak és

szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvük a szomjúságban elepedt: én, az Úr meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket.” Hágárnak utat mutattak a forrás felé, de nem csak neki, hanem mindazoknak, akik az élet vize után vágyakoznak. Sok szomjas lélek várja, hogy elvigyük hozzájuk az élet vizét és megmutassuk nekik a Forráshoz vezető utat, ahogy az angyal Hágárnak megmutatta.

6. szombat, 2018. november 10.

„... kenyérükkel jönnek a bujdosó elébe.” Ésa 21,14.

Az éhséget az Úr előre bejelentette; „nem kenyér után való éhséget, (...) hanem az Úr beszédének hallgatása után”. Most még nincs az az idő. Most, aki csak éhezi Isten Igéjét, szabadon táplálkozhat belőle. Benne megtalálhatja lelki táplálékát. De hány ember szeretne Szentíráshoz jutni! Hallottak a Szentírásról, de nem tudják beszerezni.

Téged és engem küld Jézus, hogy találkozzunk azokkal, akik keresik Isten Igéjét. Vigyük el az embereknek a Bibliát, és mondjuk el nekik, mennyire csodálatosak az Isten - benne megtalálható - áldásai. Segítsünk nekik, hogy megkedveljék ezt a Könyvet, és beszéljünk kedves szavakkal a Könyv értékéről. Mondjuk el nekik, hogy amit benne találnak, az értékeesebb az aranyból és a drágaköveknél. Benne élet van, mégpedig örök élet.

7. szombat, 2018. november 17.

„Aki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt...” Ján 15,5.

A terméketlen fügefáról szóló történettel Jézus megmutatta, hogy a gyülekezetben nem tűri a gyümölcsteleneket. Arra vágyik, hogy sok gyümölcsöt teremjünk. Azt várja, hogy életünk ágai meghajoljanak a sok gyümölcs miatt. De milyen gyümölcsöt kell teremnünk? Az Isten országa számára megmentett lelkek gyümölcsét. Kereshetünk sok pénzt és elhozhatjuk Isten oltárához. Ajándékozhatunk nagy birtokot Isten művére. Mindez szép és jó. Az Úr értékeli az adományainkat. De a legnagyobb ajándék az, hogy kimentjük a lelkeket a bűn pok-

lából. Ők örökre Isten országának ékességei lesznek. És a te koronád ékkövei.

Ezért, ha Jézus él a szívünkben, biztosan képesek leszünk sok lelket megmenteni. Segítsen nekünk az Úr, hogy a megváltott lelkek formájában sok gyümölcsöt teremjünk.

8. szombat, 2018. november 24.

„... lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.” Ján 4,35

Az érett gabona aratásának ideje nagy öröm az aratók számára. Az ihletett szavak így hangzanak: „Énekelni fognak, mint aratáskor”.

Csodálatos szemlélni az érett búzamezőket. A terméstől meghajló búzafajok a legkisebb szellőben is megcsörrennek. Ragyognak, mint az arany és az aratók boldogok. Ilyenek a bibliás emberek, akik Isten szántóföldjén lelkeket keresnek. Olyanok, mint a sarlós aratók, akik lelkesek és boldogok. Nem mogorvák és nem hanyagok. Szívbeli örömet éreznek, mint az aratók. Tudják, hogy munkájuk eredménye örök érvényű.

A világ is megérett a maga törvényszegésében és gonoszságában. A bűn megtöltötte a földet, és minden nap egyre több a gonoszság és az istentelenség. A gonoszság már szemmel látható, és minden lépésnél észrevesszük az emberekkel való találkozásunkkor.

„Lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.” Induljunk és vigyük az üdvösség üzenetét mindenkihez, akikkel találkozunk!

9. szombat, 2018. december 1.

„És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, ezt mondja: Jövel! És aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” Jel 22,17.

Jézus, mint a menyasszonyának (egyházának) a Vőlegénye, sokakat meg akar hívni a menyegzői lakomára. Szeretné, ha mások is osztoznának örömeiben, akik szívből vágyakoztak arra, hogy találkozzanak a Megváltójukkal.

A menyasszonynak is vágyakoznia kell arra, hogy sok vendég legyen a menyegzőjén. Krisztus egyházának ellenállhatatlanul vágyakozniuk kell arra, hogy bemutassák Jézust azoknak, akik még nem ismerik Őt, és beszéljenek nekik Jézus közeli eljövételéről.

Az egyháznak értesítenie kell a világot arról, hogy a menyegzői ünnepség ideje elérkezett, és nemsokára elkezdődik a várva várt lakoma Isten országában.

Ezért Krisztus minden követőjének sugárzó arccal kell hirdetnie: „Jövel!”

Krisztus menyasszonyának vendégeket kell hívnia a menyegzőre. Ezt kell neki mondania: JÖJJEK A MENYEGZŐRE!

Ha így fogjuk őket meghívni, akkor majd meglátjuk, hogyan érkeznek és készülődnek a bolygó legünnepélyesebb eseményére.

10. szombat, 2018. december 8.

„Abból a városból pedig sokan hívének benne a Samaritanusok közül annak az asszonynak beszédéért, aki bizonysgot tett vala, hogy: Mindent megmondott nékem, amit cselekedtem.” János 4,39.

Miután a samáriai asszony elbeszélgetett Jézussal a Jákób kútjánál, ott hagyta az edényeit a kútnál és gyorsan bement a városba, hogy elmondja az embereknek, kivel találkozott.

Ez volt az üzenete: „Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nékem mindent, amit cselekedtem.”

A samáriai asszony üzenete bizonyára nagyon erőteljes volt, mivel az egész város kiment, hogy lássa Jézust. Miben volt a samáriai asszony titka?

A titok az üzenet hirdetésének módjában rejlett. Senki sem vonhatta kétségbe a szavait, amelyeket a meghíváskor intézett hozzájuk:

„JERTEK, lássatok egy embert, aki megmonda nékem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-e a Krisztus?”

Az emberek nem tudtak ellenállni egy ilyen meghívásnak. Munkájukat ott hagyva elmentek vele.

Ilyen tapasztalatuk lesz majd azoknak is, akik napjainkban meghívják az embereket, hogy jöjjenek és hallgassák Krisztus szavait. Az

ilyenek elindulnak a Krisztussal való találkozásra. Eldöntik, hogy felkészülnek Krisztus második eljövételére és az Ő országa számára.

Induljunk el mi is, hívjuk meg az embertársainkat, hogy ismerjék meg a világ Megváltóját, és mentsék meg lelküket a veszedelemtől.

Segítsen nekünk az Úr ebben a munkában, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk azoknak üdvösségéért, akiknek elvisszük az üdvösség üzenetét.

11. szombat, 2018. december 15.

„... kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen az én házam.”
Lukács 14,23.

Amikor a példabeszédbeli szolga elmondta az Urának, hogy bejárta az utcákat és a tereket és átadta a meghívást, de még mindig maradt hely, akkor az Ura elküldte őt az utakra és a sövényekhez, kényszerít- sen bejönni mindenkit, hogy megteljen az Ő háza. Hogyan kellett neki kényszerítenie? A Prófétaág Lelke így írt róla: „Krisztus olyan sóvárgó szeretetet ébreszt követeiben, amilyennel Ő keresi az elveszetteket. Nem elég csupán mondanunk: „jövel!” Vannak, akik hallják a hívást, de nem értik meg. (...) Krisztus munkásainak azonban nem szabad meghátrálniuk. Hajolj le meleg, együttérző szeretettel az elcsüggedt, reményvesztett emberekhez! Tápláld beléjük bátorságot, remény- ségedet és erőt! Jóságoddal kényszerítsd arra, hogy jöjjen!” /COL, 235/.

Prédikátor testvéreim! Személyes munkával közeledjete az embe- rekhez, bárhol vannak is! Ismerkedjete meg velük! Ezt a munkát nem lehet helyettesítéssel elvégezni, kölcsönzött vagy ajándékozott pénzzel nem lehet végrehajtani. A szószékről elhangzott prédikációk nem tudják azt elvégezni. Az evangélista munkája a Szentírás tanítása a családokban, amelyet a prédikálással kell egybekapcsolni. Ha ezt elhanyagolják, a prédikáció is nagymértékben célját veszti.

Testvéreim, a szolgálatban nyissátok meg ajtóitokat a kísértésekkel körülvett ifjak előtt! Személyes fáradozással közeledjete hozzájuk. A gonosz minden oldalról megterheli őket. Igyekezete olyan dolgok- nak megnyerni őket, amely segítségükre lehet, hogy magasabb rendű életet éljenek. Ne tartsátok magatokat fölöttük állónak. Hívjátok

meg őket otthonaitokba, ahol részt vehetnek a családi áhítatban. Gondoljunk Isten felszólítására, hogy a mennybe vezető utat tegyük napsugarassá és vonzóvá.

Testvéreim, szolgálva közeledjete az emberekhez. Emeljétek föl a lesújtottakat. Tekintsétek a szerencsétlenségeket álsruhas áldásoknak, a szomorúságot irgalomnak. Úgy tevékenykedjete, hogy remény serkenjen a kétségbeesés helyén.

A lelkekért való komoly és odaadó munkával lehetünk csak eredményesek egy-egy lélek megmentésében. Őszinte erőfeszítésünket és elkötelezettségünket az Úr meg fogja áldani, és a munkánkat eredménnyel koronázza.

12. szombat, 2018. december 22.

„Vajon érted-e, amit olvasol?” ApCsel 8,30.

Az Úr utasította Filepet, hogy azonnal induljon a Dél felé vezető úthoz.

S ő azonnal elindult erre a fárasztó útra. Sietnie kellett, hogy összehalálkozhasson velük.

Amikor találkozott a kocsival, meghallotta, hogy valaki hangosan olvassa Ésaiaás próféta írását. „Vajon érted-e, amit olvasol?”, szólította meg az embert Filep.

Filep jól tudta, hogy az Írás megértésétől függ egy lélek üdvössége. Isten Lelke vezette ezt a beszélgetést, és Filepet meghívták, hogy üljön fel a kocsira. Ő jól kihasználta ezt az alkalmat, és megmagyarázva az Igét ennek az etiópai embernek, egyben a Messiást is bemutatta neki. Az eredménye az volt, hogy végül a komornyik megkérdezte Filepet: „Mi gátol, hogy megkeresztelkedjem?”

Az etiópai megkeresztelkedett és folytatta útját Etiópia felé, ahol az egész ország számára Isten eszközévé vált.

Isten azt szeretné, ha ma mi is elmennénk az emberekhez és munkálkodnánk az üdvösségükért. Ha, megkeresnénk azokat, akiknek van Bibliájuk, és megkérdeznénk őket, hogy értik-e, amit olvasnak?

Lépünk hát oda az emberekhez, ahogy Filep a komornyikhoz. Segítsünk nekik, hogy Jézusban megtalálják személyes Megváltójukat.

Vigyünk el mindenkire, aki szeretne saját Bibliát, és segítsünk nekik, hogy megértve, amit olvasnak, el is fogadják a megmentő igazságot!

13. szombat, 2018. december 29.

„Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.” Ésa 55,11.

Isten azt várja a követőitől, hogy az Ő Szavát elvigyék a néphez, még hozzá olyan formában, hogy azt mindenki megérthesse. Támogassuk őket a Biblia beszerzésében. Van sok távol eső hely, s éppen ilyen helyeken élnek azok az emberek, akik vágyakoznak Isten Szava után.

Boldogok, amikor kapnak saját Bibliát. De ki fog elmenni, hogy elvigye nekik? Amikor az Úr Ésaías próféta idejében feltette ezt a kérdést: „Kit küldjek el és ki megyen el nekünk?” Ésaías gyorsan rávágta: „**ÍMHOL VAGYOK ÉN, KÜLDJ EL ENGEMET!**“

Az Úr ma is figyeli a hegyvidéki tájakat, ahol sok jó ember él. Szemmel tartja a szegényes, nehezen megközelíthető helyeket, ahol eddig még Isten egyetlen hírnöke se járt. Az Úr megkérdezi, ki megy el oda?

Jelentkezzünk önként, hogy elmegyünk vetni az élet magvát. Nekünk csak vetnünk kell. Mert az Úr megígérte, hogy megadja a növekedést. Ő gondoskodik róla, hogy egyetlen szó se térjen vissza üresen, hanem hogy szerencsésen elvégezze a munkát.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága

Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Missziós Osztálya

Felelős: Vlado Havran

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2018

Istentiszteleti használatra